

се, не може да се счита опитътъ му научно подкрепенъ, тъй като въ езика не е отразенъ живота на прабългаритъ, когото той искаше да издири въ неговитъ наченки.

Историята, казва Раковски, почва, когато човѣкътъ се явява на свѣта. Отъ първобитния езикъ на народа се сжди за него. Самата дума $Умъ = У + мь$; $Мь — Мя — Мьн — Менъ = У менъ$, сиречь „държа нѣшто си у менъ — имамъ знания въ главата си“.... Първобитната религия е вложена въ нашитъ народни праздници, обичаи, обряди, сурвакане, коледуване, които сж запазени въ народнитъ ни пѣсни и приказки. Вѣрванията на старитъ българи сж взети отъ Индия, като сурвакането и коледуването сж донесени при преселване отъ тамъ въ Европа. Сурваки = Сур + ваки; сур = суровъ, сивъ (суръ еленъ) или зур = свѣтълъ (зендски). Праздниците отъ Суроваки до Суроваки сж индийски. Като пише на темата „О древности българскаго языка“, Раковски обяснява думата *Азъ* или *Асъ* като санскритска = бити = être — съществувамъ³⁰. За точното разбиране и изучаване на езицитъ трѣбва да се познаватъ коренитъ на думитъ и отъ тѣхъ да се прави заключение за принадлежността на единъ езикъ.